

Când Cristina a plecat cu o delegație de chinezi în Republica Moldova am plecat și eu câteva zile în Spania. Trecuseră aproape trei ani de când nu-mi mai văzusem părinții. Veneau în România tot mai rar, așa că trebuia să merg eu în Spania dacă voiam să-i văd. Eram de mai bine de opt luni cu Cristina și maică-mea spera să mă vadă în sfârșit însurat. Dar nu vorbisem niciodată serios cu Cristina despre căsătorie. Îmi spusese de vreo două ori cum se zice în chineză la mire și la mireasă, la soț și la soție, dar de nuntă nu fusese vorba. „Și dacă vrei să facem un copil“, mi-a zis odată, „va trebui să așteptăm să treacă măcar un an fără să fumezi.“ Am vrut să știu de ce. „Pentru că așa e bine“, a explicat ea. „Ai fumat mult timp, te scapi greu de toate toxinele.“

De câțiva ani, părinții mei se mutaseră pe Avenida de Andalucía, într-un apartament superb pe care sperau să-l și cumpere la un moment dat. Deocamdată stăteau în chirie și adunau bani. Apartamentul se afla foarte aproape de strada Cervantes, acolo unde mama continua să lucreze la același restaurant. M-am oferit să-i ajut cu o parte din sumă, dar sperau să se descurce singuri. „Poate mă ajuți la altceva“, a zis tata. „Mă bate gândul să deschid o firmă de transport mărfuri. Aș cumpăra câteva camioane. M-am săturat să tot conduc pentru alții, să mai conducă și alții pentru mine.“ Amândoi păreau încă tineri. E drept că tata încărunțise mult, „dar asta-i genetic“, zicea, „și probabil te așteaptă și pe tine. Tata, Dumnezeu să-l odihnească, la treizeci și cinci de ani albise deja“. Într-una dintre vizitele anterioare, când încă locuiau peste drum de farmacie, l-am

întrebat pe tata dacă mai știe ceva de farmacistă Elena. „Lumea zice că e în America“, mi-a răspuns. „N-am mai văzut-o de mult.“ Apoi a adăugat, zâmbind cu subînțeles: „Nu ai uitat-o“. Cum aș fi putut să o uit?

Cu o zi înainte de revenirea mea în România am străbătut în sus și în jos strada pe care locuiseră înainte părinții mei și mi-a luat ceva timp până să îmi dau seama care era balconul de unde o admirasem pe Elena, pentru că se schimbaseră multe, începând cu farmacia, în locul căreia acum era o tutungerie, iar în josul farmaciei, acolo unde fusese un magazin, o librărie își etala acum vitrinele de sticlă. Mi-am amintit de pielea Elenei, care părea un prosop de plajă, plin cu nisip roșu. Am stat și m-am uitat în sus la balconul în care cândva, cu siguranță într-o altă viață, un adolescent îndrăgostit de moarte nu-și scăpa din ochi iubita și fuma și fuma și fuma. „Șefu', șefu'“, a zis cineva și când mi-am coborât privirea am văzut la doi pași de mine un bărbat grasuț, îmbrăcat într-o salopetă soioasă. „Dă și mie o țigară, șefu'“, m-a rugat el într-o spaniolă stricată. „Nu fumez, îmi pare rău“, i-am zis în ceea ce speram să fie spaniola mea mai puțin stricată. I-am întors spatele încercând să scap de neîncrederea și, mai ales, de dezamăgirea pe care le citisem pe fața aceluia om. Apoi, brusc, m-am întors iarăși spre el. Nu se mișcase din loc. „Ești român?“, l-am întrebat. Auzindu-mă vorbind românește fața i s-a luminat. „Român“, mi-a răspuns. Am trecut pe lângă el și am intrat în tutungerie. Am cumpărat două pachete de Chesterfield. I-am dat un pachet bărbatului care aștepta cuminte afară. „Sper că ai foc“, i-am zis. „Am,

am“, a confirmat omul și a scos o brichetă. „Nici nu mai știi de când o port la mine, că, dacă n-am țigări, o aprind rar“, a adăugat el. L-am întrebat cum îl cheamă. „Grigore“, a răspuns. „Hai să-ți dau o bere, Grigore“, i-am zis. Omul m-a privit curios.

De la terasa unde ne-am așezat vedeam partea de dincolo de fluviu a orașului, podul cu statuia lui Don Quijote la mijloc, casele mici, albe. Grigore mi-a spus că era gropar, dar că nu prea avea de lucru. „Îi greu“, mi-a zis, „că ăștia își îngroapă rar morții, mai mult îi ard“. Îl ascultam și nu prea. Mă uitam la eucaliptii de pe malurile fluviului apoi mi-am mutat privirea de-a lungul străzii Doctor Fleming, mărginită de palmieri. Pe la umbra lor mă îndreptasem de atâtea ori spre casa Elenei, transpirat și nerăbdător. Grigore, văzând că nu mai zic nimic, a dat berea pe gât și s-a ridicat să plece. Din pachetul meu de Chesterfield mi-am ținut câteva țigări și restul i le-am dat lui. Mi-a mulțumit și a luat-o în jos, către Guadalquivir. Abia după ce am fumat toate țigările, vreo șapte, am plecat și eu.

Îndreptându-mă spre restaurantul unde lucra mama, m-a prins rușinea. Cristina avea tot dreptul să mă privească așa cum mă privea uneori. Neîncrederea ei, care mă scosese din minți de câteva ori, se dovedea legitimă. Pe măsură ce înfruntam soarele și asfaltul încins mă simțeam tot mai mizerabil. Mi-era rușine de Cristina și în același timp mi se făcuse dor de Elena, un dor fără sens, tâmpit, dar aproape dureros. Dacă aș fi putut, aș fi plecat atunci, pe loc, în România.

A doua zi, noaptea, eram la București, iar de acolo am mers direct la Brașov. Cristina mă

astepta cu câteva sticle de vin pe care le primise cadou în Republica Moldova. Continuam să mă simt vinovat că fumasem și cred că mă purtam excesiv de atent, dar Cristina n-a zis nimic, s-a mulțumit să se uite lung la mine.

Apoi a venit vestea cea mare. Cuțitaș se însura cu Ildiko. Se hotărâseră să facă nunta la pensiunea lui Accidentu. Cristina și cu mine aveam să fim nași din partea lui Cuțitaș. Cu o zi înainte de nuntă am tras o beție cu Accidentu. Am pomenit de Black Beauty și de aparatul ei dentar, dar Accidentu nu părea impresionat de amintirile mele cu negresa. Pe la trei dimineața ni s-a alăturat Cuțitaș și am continuat să bem, iar asta a făcut ca în toate pozele de la nuntă noi trei să părem desprinși dintr-un film gotic, atât eram de palizi și de fragili.

În noaptea nunții, împreună cu patru dintre angajații noștri, am furat mireasa și băieții au cerut la schimb o sticlă de Chivas și o cutie cu o sută de țigări de foi Cohiba Club. Se orientaseră încă de cu seară și aleseseră cele mai scumpe produse de la barul pensiunii. Sticla de whisky am băut-o împreună și țigările le-am împărțit frățește între noi. Spre dimineață mi-am aprins o țigară și am început să pufăi. Cristina nu a zis nimic, s-a uitat la mine cu o privire care până la urmă m-ar fi băgat în pământ dacă ea nu ar fi ieșit din restaurant. I-am strigat să nu se supere, că o dată e nunta lui Cuțitaș, că nici nu știe cât țin eu la Cuțitaș, că dacă nici la nunta lui nu pot fuma, că nu omor pe nimeni dacă fumez și eu o țigară rulată pe coapsele femeilor cubaneze, în fine, urcam scările în urma ei și strigam vorbe de betiv, ca

orice om care se îmbată la nunta celui mai bun prieten al său.

Cristina s-a închis în cameră și, oricât am implorat-o și am bătut în ușă, nu mi-a deschis. Acolo, în fața ușii, am făcut ferfeniță țigările de foi, după care am coborât la restaurant. Pe la șapte dimineața am urcat din nou la Cristina. De data aceasta ușa era descuiată și cineva împrăștiase grămăjoara de tutun din fața ei. Am intrat spășit, dar Cristina nu era în cameră. Nu era nici la baie. Am sunat-o, dar avea telefonul închis. Am coborât și nu i-am văzut mașina în parcare. M-am întors în cameră și m-am culcat, iar după-amiază am sunat-o din nou, dar continua să aibă telefonul închis. Imediat ce m-am simțit cât de cât în stare să conduc, i-am îmbrățișat pe Cuțitaș, pe Ildiko și pe Accidentu și am plecat la Brașov.

Am ajuns noaptea târziu. Cristina m-a primit cu greu, dar m-a primit până la urmă. Nu-mi venea să cred că ajunseserăm să ne certăm prin ușă. Camera mare era plină de fâșii de haine, prin aer pluteau scame și bucățele de hârtie. Sfâșiase tot ce-mi aparținuse: haine, cărți. Mi-a dat cheile ei de la casa mea din București și mi-a zis, stând cu spatele la mine: „Poți să pleci mai departe. Nu mai ai ce căuta aici“. Vorbele ei m-au făcut să explodez și mi-am vărsat tot năduful, tot veninul și toată frustrarea acumulate în cele aproape trei sute de zile în care nu fumam. „Am greșit, e drept. Am fumat o țigară de foi, dar ai spus că o să mă ajuți, că o să mă susții. Acum e momentul, futu-i.“ „Am spus, dar nu mai vreau. Mi-am dat seama că tu nu vrei, de fapt, să te lași de fumat“, mi-a zis ea, cu voce de gheață, continuând să

stea cu spatele la mine. „Cristina, te implor, nu-mi face asta. Gândește-te o clipă la ce sacrificii am făcut. Chiar așa. Știu că sună aiurea, dar chiar am făcut sacrificii. Am făcut ce disprețuiam eu cel mai tare, am alergat prin parcuri, m-am dat pe bicicleta medicinală, pe bicicleta medicinală!, futu-i bicicleta mă-sii. Da, am o stare fizică grozavă, dar o stare mentală jalnică. Minte mea e varză. Nu am fumat trei sute de zile...” „Nu mai țipa“, m-a întrerupt ea. Am tăcut o clipă. „Ba da, țip, de ce să nu țip. Trei sute de zile, Cristina, trei sute de zile interminabile n-am fumat și fiecare zi în care n-am fumat mă umple de rușine și de scârbă față de mine. E drept că ne-am futut ca iepurii, ca batracienii, ca maimuțele, dar nu mai vreau să facem asta cu condiția să nu fumez. Nu mai vreau plăcere în schimbul uitării, nu mai vreau să fac lucruri care nu-mi plac. Pur și simplu nu mai vreau.“ Pe măsură ce vorbeam, Cristina se întorsese tot mai mult spre mine și acum mă privea cu ochii în lacrimi, se uita la mine și nu-i venea să creadă că spusese tot ceea ce spusese. „Pleacă“, mi-a zis foarte fermă, în ciuda lacrimilor. „Nu, ascultă-mă. Ascultă-mă și pe mine o dată. Vreau să fumez și gata. Îmi place să fumez. Vreau să stau și să fumez și să mă uit la fumul care-mi iese din gură. Asta vreau. Să stau dracului liniștit și să fumez. Să-mi deschid o bere cu bricheta dacă am chef și să nu mai țin căței de usturoi în scrumieră. Vreau să stau, înțelegi, să stau și să fumez.“ Își acoperise urechile cu palmele și zicea: „Pleacă, pleacă, pleacă. Credeam că-ți place. Pleacă. Să nu te mai văd niciodată. Dependentu' naibii. Dobitocule. Ieși din casa mea“. A spus toate astea